

>> *Contenidors per a la recollida selectiva de residus al Barri Vell de Girona.*

Font: AJUNTAMENT DE GIRONA. CRDI. EL PUNT AVUI (JORDI NADAL).

318

Gener-febrer 2020

Dossier

La gestió de residus

Entrevista amb Isaki Lacuesta

Un mosaic de religions

Art sense límits

Les galeries d'art, protagonistes del dossier d'aquesta edició, tenen un paper cabdal com a mediadores entre l'art i la societat; són estructures mercantils amb una funció molt rellevant en el desenvolupament de la modernitat artística. Fins ara, la REVISTA DE GIRONA no havia tractat mai en profunditat el paper de les galeries, però entre els 316 números anteriors no n'hi ha cap que no parli d'art o d'artistes. En tractar-se d'un món complex i dinàmic, d'interrelacions múltiples i límits difusos, el ventall de personatges que apareixen a les nostres pàgines és amplíssim i va des dels més consagrats fins als més novells. Vuit anys enrere, per exemple, al número 267, vam publicar un dossier dedicat als artistes emergents. Carles Congost, Job Ramos, Jordi Mitjà, Marta Negre, Núria Güell, Xevi Vilaró, Quim Cantalozella, Marc Palau, Laia Bedós, Jordi Morell... La llista era molt més llarga però Eudald Camps ja advertia que la confusió ideològica i terminològica que regna en la biocenosi de l'art contemporani «converteix un rànquing d'artistes gironins en qualsevol cosa menys en un rànquing pròpiament dit. Es tracta, més aviat, d'autors que treballen seriosament en diferents direccions i àmbits d'interès. Allò que els uneix és el rigor metodològic, el respecte envers les seves respectives disciplines». Qui es capbussa en l'hemeroteca en trobarà molts, d'artistes, detectarà l'intent de valorar-los tant si tenen un nom fet com si treballen per obtenir una visibilitat més contundent.

En un dels reportatges d'aquesta edició, Sara Montesinos mostra el procés migratori de quatre joves relatat des d'una experiència artística. Un cop més, l'art serveix per explicar la vida o l'intent de començar una nova vida; precisament, l'eix vertebrador de l'article «Terres d'acollida contra el racisme quotidià», que la mateixa Montesinos signava al número 314. «Aquí em sento segur, visc tranquil, tinc una feina i no pateixo per la meua vida», resumia Massaliou Diallo, que va marxar de Conakry (Guinea) amb un únic objectiu: sobreviure.